

ARNHEMSEHE COURANT

ZATURDAG 15 APRIL.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal in de week wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is 1/5 in de drie maanden.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elken plaatsing.

Het ontwerp van wet op het zegel.

Deze dagen na dat de *Stads-Edwaart* dit ontwerp medegedeeld had, toonden wij in onze nummers van 7 en 8 Januari, hoe weinig ook weder dit ontwerp van wet beantwoorde aan helgeen men daarvan mocht vorderen, hoe onbeduidende gronden de memorie van toelichting ter zijner verdediging aangeerde. Drie maanden zijn sedertdien tijd verloop en het heeft niet, opgehouden van alle zijden petitiën bij de Tweede Kamer te regenen. Nin welke, men tegen het ontwerp opkwam. Notarissen, kooplieden, boekhandelaars, allen, welke meer dagelijks met de bepalingen der zegelwet in aanraking komen, hebben het ontwerp met welgegronde aanmerkingen aangevallen. Stijlzwijgend zijn wij op de beste wijze verdedigd en geregtvaardigd tegen de *voorebstaafden* hoofd-ambtenaar der registratie. En men heeft nu juist, dat alleen eigenbelang die adressanten bij hunne petitiën heziede. Zij hebben heeft bedenkingen, door ons aangevoerd, met vrucht van redenen ontwikkeld, nieuwe daar gevraagd, en alzoo getoond, dat het ontwerp in de volstrekten zin des woords onaanneemelijk is; dat het de staten voorhoofd onzer ministers behoort te hebben, om, na al die aanmerkingen, het ontwerp niet terug te nemen en niet te erkennen, dat zelfs een zoo eenvoudig werk als het brengen der bepalingen van verschillende wetten in ééne enkele wet, voor hunne krachten een te zware arbeid is.

En nog spraken wij hier slechts van hoofdbezwaren. Het volstrekt onlogische der verdeling van het ontwerp, de slechtheid der redactie, de herhaling van dezelfde zaken, — van deze spraken wij niet; wie deze gebreken tegen andere ministers als zeer belangrijk zoude willen aanvoeren, is bij onze bekwaamheid bewindlieden al blijde, wanneer hij niets anders aan hunne ontwerpen te verwijten heeft.

In het gansche ontwerp is deze ééne strekking boven alles zichtbaar: verhooging, opdrijving der belasting. Bezuinigen, vereenvoudigen wil men niet; men moet dus langs alle middelen de inkomsten verminderen. Op de wijze hoe dit geschiedt, vestigt men weinig aandacht: men geeft telkens in woorden hoog op van zijne zucht om meer evenredigheid in den druk der belastingen te brengen, om aan handel en nijverheid de meest mogelijke vrijheid te geven, — maar komt het op den aanvang dan handelt men alsof men het tegenovergesteld gezigt had. Men heeft bij het ontwerp enkele vrijstellingen gevraagd, doch deze kunnen de waarheid van het gezegde niet wegnemen; zij zijn ontstaan door het onvermogen om daar te treden, of het gevolg van andere bepalingen: doch zij blijven zij verligtingen voor enkele bepaalde gevallen, tegen welke eene algemeene verzwaring opstaat.

Het ontwerp zegt, dat de belasting bestaat in de zegelregt naar de oppervlakte van het papier; 2º. het zegelregt voor de patenten, aoten voor de legten en visscherij; buitenslandsche paspoorten; en de advertentiën in de nieuwspapieren; 3º.

het zegelregt, geëvenredigd aan de samen en geds-waarden; 4º. het zegelregt voor gedrukte stukken. De zegel-belasting, naar de oppervlakte van het papier, heeft in hare inriging veel voor door hare eenvoudigheid. De last, welke zij oplegt, schijnt ook vooral hier te lande, waar men er zoo lang aan gewoos is, minder drukkend. Doch zij behoort wel zoplaag mogelijk gesteld te worden, zal zij voor de geringere klassen niet werkelijk bezwaard worden. Dit behoudende omstandigheden van het lezen moet men zich aan haar onderwerpen en de rijkere niet meer naarmate zij vermogen grooter is. Hoe lager men haar dus stelt, hoe geringer de op-evenredigheid in de opbrengst wordt, hoe zekerder men de inriging maken zal.

Men heeft het tegendeel bij ons gedaan. Men heeft die belasting zeer verhoogd; in plaats van zegels van 15, 30, 45, 60, 90 centen heeft men ze gesteld op 25, 50, 75 en 100 centen, en het gebruik maken van het laagste zegel voor authentieke noten verboden. Men heeft gedacht, wat behoeft een verschil van ten hoogste vijf en dertig cents? En inderdaad, bij de ontelbare belastingen van allerlei soort, welke wij opbrengen, zou dit op zich zelve weinig afdoen, wanneer men slechts één enkel maal een zegel behoeft; nu wordt, naarmate men het meer noodig heeft, de last groot en grooter. Men vergeete ook niet, dat bij de meeste belastingen, de een of andere grondslag bestaat, welke kan doen denken, dat de belastingsschuldige meer dan een ander die belasting kunnen opbrengen; want zij rust of wezenlijk op onze bezittingen of wordt opgebracht voor zeker voordeel, dat men ons verschaft. Maar bij de zegelbelasting bestaat iets dergelijks niet. Ten einde eene belasting te kunnen heffen, heeft de staat zich het monopolie toege-eigend van zekere lelijke blaauwe soort van papier, hetgeen hij ons dwingt in bepaalde gevallen te gebruiken in plaats van een veel beter, wittler, gladder, helderder papier, dat wij elders zouden kunnen koopen. Men beperkt aldus de vrijheid van handelingen der burgers onderling en tracht ook deze onder het bereik der schatkist te brengen, zonder dat daarbij onderzocht wordt of voor gene daardoor éenig nut ontstaat zonder daarbij op éenige wijze hun vermogen tot maatstaf te nemen. De arme zoo wel als de rijke moet betalen, en wel evenveel betalen. Stelde men de belasting zeer laag, men kon hoop voeden, dat zij minder ontdoken zou worden; dan thans: de vrees der boete zou meer terughouden; men zou het er niet zoo dikwaal op laten aankomen of de stukken publiek moeten worden en liever in voorraad waken. Nu zal het tegendeel plaats grijpen.

Men heeft in de memorie van toelichting de ver-hooging verdedigd door de vermeerdeerde grootte van het papier, de zucht om den prijs in verband te brengen met het Nederlandsche muntstelsel en de meerdere vrijstellingen in de wet. De redenen hebben het voorkomen alsof de minister niet de Staten-Generaal den spot drukt, niet of hij hen wenscht te overreden. Het papier schijnt het bestuur bij uitstek veel geld te kosten, dat het zulk eene vermeerdering noodig maakt, dat bij een tien-

tallig stelsel vijftien honderdste, enz. minder past dan vijf en twintig honderdste. — Ook is het nagaan en vooral wanneer men nagaat, dat het nu met de 38 procenten 64, 69, 71, 03 en 71, 38 centen zal worden. Om de vrijstellingen hierbij te kunnen voeren, zoude de minister een vast bedrag voor deze belasting hebben moeten stellen, doch welke zijn dan zijne grondslagen van berekening, dat die vrijstellingen juist deze vermeerdering noodzakelijk maken? Hij behoort die dan aan ook de Kamer te doen kennen. Of was het alleen ten einde toch wat te zeggen?

Buitenslandsche berigten.

TURKIJE.

Konstantinopel, 22 maart. Wij hebben tijdingen uit Syrië ontvangen, van den 6den maart gedagteekend. Volgens deze heeft *Essaad-pacha* eene uit Drusen en Maroniten te zamen gestelde *constante* behoofd, om over de toegebrachte schaden van den laatsten burger-oorlog te verdedigen, en tevens de schadeloosstellingen te bepalen. Maar van den eenen kant doen de Maroniten te groote eischen, en van den anderen kant betoelen de Drusen niet de minste geneigdheid om ook zelfs het geringste te betalen. — In het dorp *Bet-Meri*, door Drusen en Maroniten bewoond, kwam het tusschen beiden tot geschil; men voert gedurende verscheidene uren met vuurspannen, en een twintigtal dooden bleven op de plaats. *Essaad-pacha* heeft de raddraaiers van beide partijen laten gevangen zetten. — De groote karavaan, welke Damaskus tegen het einde van februari verliet had, werd door de stammen der *Bedwinen* van Anisis aangevallen, en geheel uitgeplunderd. De roovers namen hen 200 kamelen af, welke met koopbederen, tot waarde van ongeveer 2 miljoen piasters, beladen waren. — *Dechib-el-Arian*, de sluwe chef der Drusen, welke den laatsten opstand aanvoerde, werd gevankelijk van Damaskus, onder een eskorte van negen honderd Spahis, te land naar Konstantinopel gevoerd.

Van de Turksche grenzen, 29 maart. Naar den inhoud van het Russische ultimatum, bestaat er voor de herstelling van vorst *Michaël* op den Servischen kroon bijna geene hoop meer, even seer als het zeker is, dat de tegenwoordige gezagvoerders in Servië alle kans verloren hebben om hunne heerschappij nog voor eenigen tijd, hoe kort ook, te zien voortduren. Wie zal echter geroepen worden om de, door de omstandigheden nog mogelijk geworden, Servische vorstena-waardigheid te bekleeden? Dit is de algemeene vraag. Behalve vorst *Milosch* schijnt geen uitstekend man hiertoe voorhanden; bovendien wenscht de groote meerderheid der Servische natie de terugkeer van dezen vorst, terwijl Europa wil, dat eene *hannegedde* in vaste hand de toekomstige rust van Servië verzekere. Dat men zich in Konstantinopel eindelijk voegen zal, is aan geenen twijfel meer onderworpen, te minder daar door de jongste instructiën van lord *Aberdeen* sir *Stratford Canning* bepaaldelijk gelast is de Porte aan te manen, om aan de wijze en vreedzame raadgevingen van Oostenrijk gehoor te geven, en zich aan geen gevaar bloot te stellen. In denzelfden geest, hoewel minder bepaald, luiden de jongste instructiën, welke aan den heer von *Bourquency* zijn gezonden; reeds vroeger nu is het vermeld, dat Oostenrijk voor de vorderingen van Rusland het woord heeft opgenomen.

